

DEVRİMCİ MÜCADELEDE MANİFESTO'YU AŞAMAMAK

Aydınlık Gazetesi, 26 Ocak 2016

Yıldırım Koç

Komünist Manifesto, Marx ve Engels tarafından 1847 yılı Aralık ayında yazıldı; 1848 Şubat'ında yayımlandı. Marx 29, Engels ise 27 yaşındaydı.

Manifesto, Avrupa işçi sınıflarının kapitalizmin acımasız sömürsüne karşı yoğun mücadeleler verdiği bir dönemin sonlarında yazıldı.

Kapitalizm 19. yüzyılın ilk yarısında işçilerin yaşamını gerçekten bir cehenneme çevirmişti. Çalışma ve yaşama koşulları çok kötüydü. İşçiler de buna çok sert tepkiler gösterdiler. Manifesto, işçi sınıfının bu sert tepkilerinin henüz devam ettiği koşulların ürünüydü. Bu dönemde Almanya ve İtalya henüz yoktu. Çeşitli ülkelerin işçilerinin enternasyonalist dayanışması somut bir olguydu ve mümkündü.

Manifesto şu sözlerle biter: "Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır. Tüm ülkelerin proleterleri, birleşin!"

Eğer bugün dünyayı kavrayışınız hâlâ Manifesto ile sınırlıysa, günümüzde devrimci mücadelenin görev ve olanaklarını anlayamazsınız.

Marx ve Engels 1848 sonrasında çok gelişti. Bilimsel sosyalizm de kapitalizmde ve dünyada meydana gelen değişiklikleri kavrayarak Manifesto'da yazılanlardan çok daha kapsamlı bir hale geldi.

KÂRIN KAYNAĞI ÇEŞİTLENDİRİLDİ

Sermayedar sınıf da yaşananlardan dersler çıkardı.

Sermayedar sınıfın çıkardığı en önemli ders, kendi ülkesinin işçi sınıfıyla ölümüne bir kavgayı önlemek için, sömürgelerden kaynak aktararak işçi sınıfını kendi yanına çekmek oldu.

19. yüzyılın ikinci yarısında sömürgelerden aktarılan kaynaklarla gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıflarının çalışma ve yaşama koşullarının iyileştirilmesi sağlandı. Emperyalist döneme geçişle birlikte bu uygulama çok daha sistemli bir hale geldi. Böylece, kapitalizmin mezar kazıcıları olan işçi sınıfları, kapitalizmin ve emperyalizmin payandalarına dönüştürüldü. Kapitalistin kârının kaynağı çeşitlendi. Artık-değer sömürsü ikinci plana itildi; başka ülkelerin sömürülmesinden elde edilen kârlar, artık-değerin önüne geçti.

Engels, daha 1858 yılında Marx'a yazdığı mektupta, İngiliz işçi sınıfının artık "burjuva proletarya" olduğundan söz ediyordu.

Lenin bu olguya daha 1907 yılında şöyle işaret etmektedir: "Ve şimdi görüyoruz ki, kapsamlı sömürge politikasının sonucu olarak Avrupa proletaryası kısmen öyle bir duruma ulaşmıştır ki, toplumun tümünün ihtiyaçlarını karşılayan onun çalışması değil, pratikte esirleştirilmiş olan sömürge halklarının çalışmasıdır. İngiliz burjuvazisi, örneğin, İngiliz işçilerinden sağladığı kârdan fazla kârı Hindistan'ın ve diğer sömürgelerin nüfusunu oluşturan milyonlarca kişiden sağlamaktadır."

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE ESASTIR

Emperyalizm döneminde "bütün ülkelerin işçilerinin" birleşme şansı yoktur. Emperyalist dönemde emperyalist ülkelerin işçi sınıfları (yalnızca işçi aristokratları değil) kendi sermayedarlarının ve devletlerinin politikalarının destekçisidir. Bunun karşılığında da zincirlerinden başka kaybedecek birçok şeyleri vardır. Gelirleri ve sosyal güvenlik hakları gelişkindir.

Buna karşılık emperyalist sömürü, sömürülen ülkelerde işçi sınıflarını tüm diğer millici sınıf ve tabakalarla birlikte anti-emperyalist cephede birleştirmektedir. Emperyalist ülkelerin işçi sınıflarıyla anti-emperyalist mücadeledeki ülkelerin işçi sınıfları karşı saflardadır.

Bu durumda, "bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" veya "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen uluslar (veya halklar), birleşin!" biçimindeki çağrı, emperyalist sömürü sona erdirilmeden, gerçekçi değildir.